

Tölgyesi Livia:

Csóka móka

Csertölgyágon legfelül.
csóka ébred, fészken ül,
költés közben nézdegél,
alant erdőn ki hogy él.
Lát egy rókát osonni,
puha talpon kocogni,
halkan vakog a koma,
vadnyúlra fáj a foga.
Gyerünk füles, ugorjál,
gyorsan onnan elfussál,
rókaétek ne legyél,
üregedbe' eltűnjél!
Csóka csőre kvakkogja,
ráfázott most a róka,
lompos farkú vicsorog:
Vigyázz csóka, megjáród!
Pici pata kopogja,
inni megy a patakra,
ágas-bogas cserjébe,
agancs akad, pechjére.
Róka szeme felcsillan,
éles foga kivillan,
őzet nézi, cserkeli,
itt mozog a reggeli.
Száras avar surrogja,
sündisznó jó gombára,
csimasz is jó, szereti,
éhit az is enyhíti.
Csóka látja, mi lesz itt,
róka nyüszít, felugrik,
szúrja tüske, mancsa ég,
süni töfög: Te jó ég!

Ébredszik az erdő,
vaddisznó is előző,
csörtet, s rőfög magába,
szarvasgombát turkálna.
Csóka libben, szárnyra kap,
utat mutat disznónak,
fatövében, jó mélyben
gímgomba nő bővében.
Ínyencség a trufola,
disznó, szarvas vágyálma,
róka kullog, épp rosszkor,
vadat ijeszt hátulról.
Vaddisznónak agyara,
mered rögvest rókára,
döfi nagyon oldalba,
porzik a vörös irha.
Törtetve borz érkezik,
éji portya végződik,
fáradt, nyűgös, aludna,
otthonába bebújna.
Rókatetem ott fekszik,
borz melléje telepszik,
vörös bundást lökdösi,
orrával megbökdösi.
Róka koma felészlel,
avar mélybe befészkel,
kong a feje, kábulat,
jöjjön hát az ámulat!
Felmosolyog csókára,
az nem veszi mókára,
tollázkodik röviden,
huss, elrepül íziben.

Kotoréknál ágra száll,
magas hangon ott ágál,
nőstény róka haragos:
Tűnj el innen, habókos!
Ám a csóka csak mondja,
rókát addig bosszantja,
míg őt hosszan kergeti,
beteg párját megleli.
Csóka menten szárnyra kap,
tojásfészket süti Nap,
s lám amikor érkezik,
épp kikelnek a kicsik!
Kis fiókák sipognak
ifjú szülők szipognak,
nagy az öröm, csókacsók
csattan gyorsan csókamód.

2018. március

